

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou ve věci

žalobce: **R. M. R. K.**, narozený dne -
t. č. na adrese -

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 27. 4. 2017, č. j.: OAM-554/LE-05-P07-PD4-2008

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 27. 4. 2017, č. j.: OAM-554/LE-05-P07-PD4-2008, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného, č. j.: OAM-554/LE-05-P07-PD4-2008, ze dne 27. 4. 2017, jímž bylo podle ustanovení § 25 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zastaveno řízení o žalobcově žádosti o prodloužení doplňkové ochrany.
2. Žalobce v žalobě namítal, že kvůli zdravotnímu stavu nemohl informovat správní orgán o změně bydliště, v tomto ohledu nezjistil žalovaný dostatečně skutkový stav věci vzhledem k okolnostem konkrétního případu. Ohledně doručování odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 29. 11. 2012, č. j.: 7 As 130/2012 – 29. Co se týče nedostavení se k pohovoru, nepřišel k němu pro nemoc, poté však žalovaný neučinil žádný další úkon a přistoupil přímo k zastavení řízení. K dostavení se k pohovoru dosud nikdy vyzván nebyl, ač doplňkovou ochranu prodlužoval již třikrát.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

3. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.
4. Žalovaný se k žalobě vyjádřil, když po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení a žalobních námitek vyslovil s žalobou nesouhlas. Napadené rozhodnutí netrpí nezákonností, byl zjištěn skutkový stav věci, případ byl posuzován ve všech souvislostech a přijaté řešení odpovídalo konkrétním okolnostem daného případu, rozhodnutí nemá deficitu stran odůvodnění. Žalobní námitky jsou zmatečné a protirečící si. Věcné námitky nejsou namístě, neboť nebylo rozhodováno meritorně. Žalobce mohl změnu bydliště oznámit prostřednictvím provozovatele poštovních služeb či zmocněnce, žalobce žalovanému neoznámil skutečnost významnou pro zachování doplňkové ochrany. Žalobu navrhl žalovaný zamítnout.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „SŘS“).
6. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas účastníci ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 SŘS.
7. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobci byla na adresu místa hlášeného pobytu zaslána výzva, aby se dne 24. 4. 2017 dostavil k pohovoru ve věci žádosti o prodloužení mezinárodní ochrany. Žalobce nebyl na adrese zastížen a již dne 28. 3. 2017 se písemnost s výzvou vrátila žalovanému. Dne 24. 4. 2017 se žalobce nedostavil k pohovoru ve věci své žádosti o prodloužení doplňkové ochrany. Dne 27. 4. 2017 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí. Žalobci následně bylo na místo hlášeného pobytu zasláno předvolání k převzetí rozhodnutí, žalobce znovu nebyl zastížen a dne 3. 5. byla zásilka vrácena žalovanému. Dne 9. 5. 2017 žalobce osobně převzal předvolání. Dne 16. 5. 2017 byl žalovanému doručen doklad o zajištění ubytování, v němž je potvrzeno, že žalobci bylo poskytnuto ubytování na adrese -, a to v době od 16. 5. 2017 do 16. 12. 2017.
8. Dále soud přistoupil k vlastnímu posouzení žalobních námitek.
9. Předně měl žalobce dostatečný prostor k ohlášení změny bydliště. Již na zásilce s výzvou k pohovoru vrácené žalovanému dne 28. 3. 2017 byla uvedena informace, že se žalobce z hlášené adresy odstěhoval. Již před deklarovanou pracovní neschopností ve dnech 1. 4. až 20. 4. 2017 měl dostatek času k oznámení změny bydliště. Žalobce však změnu bydliště nenahlásil ani poté, přitom se dne 9. 5. 2017 dostavil k žalovanému a vyzvedl si předvolání k převzetí rozhodnutí. Doklad o zajištění ubytování doložil až dne 16. 5. 2017, aniž by žalovanému oznámil jakýkoliv důvod tohoto zpoždění. Jelikož žalobce nenastínil žalovanému své zdravotní problémy, nemohl žalovaný zjišťovat, zda je nenahlášení změny bydliště omluvitelné; zjištění stavu věci žalovaným nelze ve vztahu k žalobcově zdravotnímu stavu nic vytknout. Tuto žalobní námitku proto soud neshledal důvodnou.
10. Rozsudek NSS, na který žalobce odkazoval (č. j.: 7 As 130/2012 – 29), není přílehlavý na daný případ, jelikož se týká doručování dle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „SŘ“), avšak zákon o azylu v § 24 (příp. též § 24a) obsahuje specifickou a svébytnou úpravu doručování, což na základě předchozí judikatury stvrdil i NSS v aktuálním rozsudku ze dne 26. 10. 2017, č. j.: 5 Azs 200/2017 – 24: *„Nejvyšší správní soud se již speciální úpravou doručování podle zákona o azylu zabýval např. v rozsudku ze dne 15. 8. 2006, č. j. 6 Azs 184/2005 - 93, dostupném na www.nssoud.cz a*

publikovaném ve Sb. NSS pod č. 1748/2009, v němž uvedl, že v případě úpravy doručování podle správního řádu a úpravy doručování podle zákona o azylu jde o úpravu správního procesu, která je vzájemně rozdílná. Při aplikaci té které normy je tak třeba přistoupit k využití interpretačních právně logických zásad, které případný konflikt norem řeší. Jedním z takových teoretických principů je zásada *lex specialis derogat legi generali*. K její aplikaci v případě zákona o azylu nutí ostatně sám tento zákon v ustanovení § 9. V případě aplikace zásady *lex specialit derogat legi generali* je pak nutné zjišťovat, do jaké míry speciální úprava tvoří úpravu úplnou, tj. jinými slovy, do jaké míry obecný režim nahrazuje. V tomto rozsudku dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že § 24 zákona o azylu představuje speciální úpravu doručování, která je natolik komplexní, že subsidiární použití správního řádu jako předpisu obecného vylučuje.“ Právní úprava dle ustanovení § 24 zákona o azylu předpokládá doručování pouze do místa hlášeného pobytu, na adresu pro doručování uvedenou v oznámení, do datové schránky či na místě. Žalobci nemohlo být doručeno žádnou z těchto alternativ, do místa hlášeného pobytu se doručení nezdařilo kvůli žalobcovu odstěhování, oznámenou adresou pro doručování či datovou schránkou žalobce nedisponoval ani se v rozhodné době nedostavil k žalovanému, aby mu mohlo být doručeno na místě. Jedinou možností při absenci subsidiárního použití SŘ tak byl postup dle ustanovení § 24 odst. 4 zákona o azylu; ani při zjištění faktického pobytu žalobce by žalovaný nemohl postupovat jinak, protože by tím nezlepšil perspektivu pro doručení rozhodnutí dle taxativního výčtu uvedeného v ustanovení § 24 odst. 1 zákona o azylu. Jakýkoliv další úkon žalovaného, jenž by měl vést ke zjištění žalobcova místa pobytu, by tak byl neefektivní a nadbytečný, poněvadž by byl zbytečný. V žalobcově případě zjištění, že se odstěhoval z místa hlášeného pobytu, plně odůvodňovalo postup žalovaného, který dále nešetřil, na které jiné adrese se žalobce nachází.

11. Nemohl-li se žalobce dne 24. 4. 2017 dostavit k pohovoru pro nemoc, měl zaslat žalovanému omluvu a doložit potvrzení od lékaře. Žalobce však o sobě dal žalovanému vědět až dne 9.5.2017, žádnou omluvu neposkytl a tvrzení o nemoci uvedl poprvé až v žalobě, přičemž ani v řízení před soudem žádné lékařské potvrzení nepředložil. Žalobci nelze přisvědčit ani v tomto bodě.
12. Podle ustanovení § 25 písm. d) zákona o azylu se řízení zastaví, když se žadatel o udělení mezinárodní ochrany bez závažného důvodu mj. nedostavil k pohovoru. Žalovaný tak mohl učinit bez dalšího, aniž by mezi nedostavením se žalobce k pohovoru a zastavením řízení provedl ještě nějaký jiný úkon.
13. Žalobce měl povinnost zdržovat se v místě hlášeného pobytu a jeho změnu žalovanému ohlásit bez ohledu na to, zda předvolání k pohovoru očekával. Žalobce navíc podal žádost dne 22.3.2017 a již za šest dní zaměstnankyně provozovatele poštovních služeb konstatovala, že se žalobce z hlášené adresy odstěhoval. Ani poslední námitku tudíž soud neshledal důvodnou.
14. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 SŘS jako nedůvodnou zamítl.
15. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 SŘS. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 SŘS kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem podle § 105 odst. 2 SŘS.

Kasační stížnost směřující jen proti výrokům o nákladech řízení je nepřípustná.

Praha 18. července 2018

Mgr. Dana Černovská v.r.
samosoudkyně